

רע"פ 541/16 - ד"ר מחמוד קאזז נגד מדינת ישראל

בית המשפט העליון

רע"פ 541/16

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: ד"ר מחמוד קאזז

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר שבע בתיק עפ"ג 55897-10-15 שניתן ביום 23.12.2015 על ידי כב' הנשיא יוסף אלון וכב' השופטים רחל ברקאי ויואל עדן

בשם המבקש: עו"ד תומר סגלוביץ

החלטה

בקשה זו הועברה לטיפול בעת האחרונה.

1. בקשה למתן רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע (כב' הנשיא י' אלון, וכב' השופטים ר' ברקאי, י' עדן) בעפ"ג 55897-10-15, במסגרתו נדחה ערערו של המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום לתעבורה באשדוד (כב' השופטת ר' שורץ), ב-גמ"ר 712-02-13, בגדרו הושטו על המבקש העונשים הבאים: 8 חודשי מאסר בפועל; 5 חודשי מאסר על

תנאי; 12 שנות פסילה מלקבל, או להחזיק רישיון נהיגה; פיצוי בסך 50,000 ש"ח למשפחת המנוח, וקנס בסך 5,000 ש"ח.

בד בבד עם הגשת הבקשה, הגיש המבקש בקשה לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהושת עליו. בתאריך 24.01.2016 עיכב בית משפט זה את עונש המאסר וזאת עד למתן החלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

2. בתאריך 05.02.2013 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית המשפט לתעבורה באשדוד, במסגרתו יוחסו לו העבירות הבאות: גרם מוות ברשלנות - עבירה לפי סעיף 64 לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: הפקודה); אי מתן זכות קדימה - עבירה לפי תקנה 64(ג) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961 (להלן: התקנות).

3. על פי עובדות כתב האישום - המבקש הינו תושב זר המתגורר דרך קבע בגרמניה. בתאריך 04.07.2012 הגיע המבקש לביקור בישראל. עם הגיעו ארצה שכר המבקש בשדה התעופה רכב. בהגיעו עם הרכב לצומת דרכים מסוים, החל המבקש לפנות בצומת בניגוד לתמרור המורה על מתן זכות קדימה (להלן: התמרור שהיה מוצב במקום) ומבלי ששם ליבו לכך שבאותה העת נכנסה לצומת משאית. כתוצאה מכך חסם המבקש ברכבו את דרכה של המשאית. המשאית לא הצליחה לבלום ופגעה עם חזיתה בדופן שמאל של הרכב בו נהג המבקש. המשאית המשיכה בנסיעה ופגעה בפינה הקדמית שמאלית של אוטובוס, שעמד באותה העת בנתיב מסוים בצומת האמורה (להלן: התאונה). כתוצאה מהתאונה נפגע נהג האוטובוס באורח קשה ומת לאחר מכן מפצעיו ו-16 נוסעים מכלי הרכב המעורבים, נחבלו חבלות שונות.

לפי הנטען בכתב האישום התאונה הקטלנית נגרמה עקב רשלנותו של המבקש, שהתבטאה במעשים ובמחדלים הבאים: לא שם לב לדרך ולא הבחין במשאית המתקרבת, אף ששדה הראיה ותנאי הדרך אפשרו לו לראותה ממרחק רב; לא ציית להוראות התמרור ונכנס לצומת תוך סיכון יתר המשתמשים בדרך; נהג באופן שנהג מן היישוב לא היה נוהג באותן נסיבות.

4. תחילה כפר המבקש במיוחס לו בכתב האישום, ואולם בתאריך 08.01.2015 לאחר שנשמעה מרבית פרשת התביעה, הגיעו הצדדים להסדר טיעון במסגרתו הודה והורשע המבקש במיוחס לו בכתב האישום. במסגרת הסדר הטיעון הוסכם, כי המשיבה תעתור לעונש של תשעה חודשי מאסר לריצוי בפועל, ואילו המבקש יוכל לטעון לעונש באופן חופשי.

5. בתאריך 19.03.2015 נערך תסקיר מטעם שירות המבחן בעניינו של המבקש, ממנו עלה כי המבקש בן 61, נשוי ואב לשלושה ילדים, משמש כרופא ומנהל מרפאה בגרמניה. המבקש הביע חרטה, לקח אחריות, וחש תחושת אשם וצער עקב התאונה. עוד נמסר כי רמת המסוכנות הנשקפת מן המבקש להישנות העבירה - נמוכה, וכי ההליך המשפטי המתנהל נגדו מהווה, עבורו, גורם מרתיע. על אף האמור, ובשים לב - לתוצאות הטרגיות של מעשיו, המליץ שירות המבחן להשית על המבקש עונש מאסר בפועל.

6. בתאריך 17.09.2015 גזר בית המשפט לתעבורה את דינו של המבקש כמפורט לעיל, תוך שציין, כי רף הרשלנות שבו חטא המבקש הוא בינוני עד גבוה ולאחר ששקלל את מכלול שיקולי הענישה הצריכים לענין.

7. בתאריך 27.10.2015 הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי ערעור על גזר הדין, במסגרתו נטען, בין היתר, כי ראוי לערוך בחינה מחודשת של מדיניות הענישה בעבירות בהן הורשע. לשיטתו, מדיניות הענישה הנוהגת, איננה משרתת את העקרונות העומדים בבסיסה. מנגד, טענה המשיבה כי דין הערעור להידחות תוך שהיא סומכת ידה על קביעותיו של בית המשפט לתעבורה.

8. בתאריך 23.12.2016 דחה בית המשפט המחוזי את ערעורו של המבקש וקבע, בין היתר, כי נוכח מדיניות הענישה שנקבעה בפסיקה – דין הערעור להידחות. עוד נקבע כי עניינו של המבקש איננו עולה כדי חריג המצדיק חריגה ממדיניות הענישה האמורה.

מכאן הבקשה שלפני.

טענות הצדדים

9. לטענת המבקש יש לבחון מחדש את מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות מסוג רשלנות בכלל, ובעבירת גרם מוות ברשלנות שנגרמה כתוצאה מתאונת דרכים קטלנית בפרט. לשיטתו, עניינו מצדיק מתן רשות ערעור לענין חומרת העונש, נוכח נסיבותיו האישיות, בכללן נסיבות רפואיות מיוחדות של בנו.

10. המשיבה ביקשה לדחות את הבקשה, משטענותיו של המבקש נשמעו בפני שתי ערכאות ונדחו כדין. זאת ועוד, טענתו של המבקש לענין מדיניות הענישה הראויה בעבירות כגון אלו בהן הורשע נדונה ונדחתה בפסיקתו של בית משפט זה. המשיבה מוסיפה וטוענת כי עניינו של המבקש איננו עולה כדי חריג המצדיק סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת.

דיון והכרעה

11. דין הבקשה להידחות. הלכה היא כי רשות הערעור תינתן רק במקרים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטיות או ציבורית בעלת חשיבות כללית אשר חורגת מעניינם הפרטי של הצדדים (ראו: ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 4515/07 אבושנב נ' מדינת ישראל (17.10.2007)) או במקרים בהם מתעורר חשש לאי צדק מהותי או לעיוות דין (רע"פ 6487/12 דביר נ' מדינת ישראל (15.7.2013)).

עיון בבקשה, לאור העקרונות המנויים לעיל, מלמד כי בקשתו של המבקש איננה נמנית על אותם מקרים מיוחדים, המצדיקים מתן רשות ערעור. טענתו העיקרית של המבקש לענין מדיניות הענישה הראויה בעבירת גרם מוות ברשלנות, נדונה והוכרעה בפסיקתו של בית משפט זה ואף בהתקיימן של נסיבות דומות בהן הוטל עונש מאסר בפועל (ראו והשוו: רע"פ 2996/13 נייאזוב נ' מדינת

ישראל (13.08.2014), במסגרתו הושתו על המבקשת 7 חודשי מאסר לריצוי בפועל (להלן: עניין נייאזוב), וכן במסגרת רע"פ 4845/13 אוזן נ' מדינת ישראל במסגרתו הושתו על המבקש 6 חודשי מאסר לריצוי בפועל, ו-רע"פ 6926/13 נריאן נ' מדינת ישראל במסגרתו הושתו על המבקשת 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל. הדיון בתיקים אלה אוחד, ונדון במסגרת הדיון בעניין נייאזוב). בעניין נייאזוב נקבע לאחר דיון מעמיק במכלול הטענות שהועלו גם כאן על ידי המבקש כי:

"העונשים שהוטלו על המבקשים... משקפים את הצורך במאבק בקיפוח חיי אדם בדרכים, המהווה, למרבה הצער, תופעה שכיחה במחוזותינו, ומדיניות הענישה משקפת את היחס לקודש חיי אדם (ראו: פסקה י"ח לפסק הדין)... סוף דבר: משקופחו חיי אדם ברשלנותו של נהג, המדיניות השיפוטית היא מאסר בפועל, בהיעדר נסיבות אישיות חריגות מאוד המצדיקות זאת".

למרבה הצער מעת לעת מגיעה לפתחנו בקשה, אשר במרכזה עומד אדם שגרם למותו של אחר עקב נהיגה רשלנית. במרבית מהמקרים מדובר באדם נורמטיבי, אשר התאונה המצערת היא בגדר אירוע חריג אשר שינה את חייו מהקצה אל הקצה (ראו: רע"פ 5112/16 כהן נ' מדינת ישראל (04.07.2016)). על אף הקושי העולה מנסיבות מקרים מסוג זה, מדיניות הענישה של בית משפט זה צריכה לעמוד בתוקפה, ויפים לכך הדברים שנאמרו ברע"פ 548/05 לזין נ' מדינת ישראל, עמ' 7 (19.01.2006), כדלקמן:

"נוכח ההפקרות המרובה בכבישים, קיפודם של חיי אדם, השבר הנורא שאין לו מרפא ואיחוי הפוקד את משפחות הקורבנות, ותחושת האין אונים החברתית אל מול המס שגובות תאונות הדרכים מחברה שאינה חסרה קורבנות בטרור ובקרב, מבקשים גם בתי המשפט לתרום תרומה צנועה בדמות גזרי הדין המחמירים" (ראו גם: רע"פ 1120/16 אלגרלי נ' מדינת ישראל (10.02.2016)).

די בכך כדי לדחות את הבקשה למתן רשות ערעור.

12. גם לגופם של דברים – דין הבקשה להידחות. טענתו של המבקש כי מתקיים בעניינו חריג המצדיק סטייה ממדיניות הענישה הנוהגת איננה יכולה להתקבל לנוכח קביעתה של הערכאה הדיונית לפיה רף הרשלנות בעניינו של המבקש הינו בינוני עד גבוה (ראו: עמ' 112 לגזר הדין), ולכן ראוי כי יושת עליו עונש ההולם את חומרת מעשיו.

13. קביעותיהן של הערכאות דלמטה כי אין להחריג את עניינו של המבקש מאוזנות ומנומקות, שכן הן מתחשבות בחומרת העבירות שבהן הורשע המבקש ובמכלול הנסיבות. יתרה מכך, בפסיקתו של בית משפט זה נקבע, שקשיים אישיים ומשפחתיים הכרוכים בכניסה למאסר הם אינהרנטיים למצב ובית המשפט לא יראה בהם כנסיבות להקלה בעונשו של העומד לדין (ראו: רע"פ 2955/12 פלונית נ' מדינת ישראל (26.06.2012); עניין נייאזוב, בפסקה כ"ה).

14. נוכח כל האמור לעיל הבקשה נדחת. עיכוב הביצוע שניתן בבית משפט זה ביום 24.01.2016 – מבוטל איפוא.

15. המשיב יתייצב בתאריך 17.6.2018 עד לשעה 10:00 לריצוי עונש המאסר שהושת עליו, בבימ"ר דקל, או במקום אחר על

פי החלטת שירות בתי הסוהר, כשברשותו תעודת זהות, או דרכון. על המשיב לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שירות בתי הסוהר, טלפונים: 08-9787377 או 08-9787336.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ח (29.3.2018).

ש ו פ ט